

Păcatul necredinței

Joi, 12 ianuarie 2006

Robert J. Wieland

Neprihănirea lui Hristos poate curăți acum de cel mai mare păcat al tuturor timpurilor. După cum spune Ioan 3:14-19, este păcatul necredinței, și nu doar ignoranța pasivă a lipsei de cunoaștere, este păcatul activ al refuzului de a crede adevărul. „Cel care crede nu este judecat...” Acel „nu” descoperă cea mai neagră vinovăție a păcatului.

Dar ce este necredința, ce este păcatul refuzului de a crede adevărul? Este păcatul comis de cei mai neprihăniți oameni de pe pământ, cei la care a fost trimis Mesia, Mântuitorul lumii. Ei L-au transformat pe Prințul slavei în Mielul lui Dumnezeu, prin intermediul celor care L-au junghiat. Crucea lui Hristos își întinde brațele peste tot universul lui Dumnezeu – adevărul veșniciei încapsulat în timp la Calvar, ca să-l putem noi „vedea.”

Necredința este păcatul cultivării unor inimi de piatră care nu pot fi topite, al ochilor care nu pot vărsa lacrimi de pocăință, al sufletelor care „privesc crucea uimitoare” cu răceală și indiferență. Este păcatul inimilor insensibile la agape, dragoste care „constrânge” orice suflet credincios spre o consacrare deplină față de Cel care a suferit a doua moarte în locul nostru. Este un păcat otrăvitor, sortimentul cel mai subtil și distrugător din toate timpurile.

Necredința este păcatul care a infiltrat marea biserică mondială a Laodiceei, a șaptea și ultima în timp, biserica lui Dumnezeu care torturează pe Fiul lui Dumnezeu înviat și îi produce dureri acute de stomac (Apoc 3:14-21). Fiecare individ care mărturisește credință în Hristos este un micro-cosmos al bisericii mondiale, nici unul mai sfânt decât celălalt, toți împărtășind același păcat colectiv al necredinței, toți cu o nevoie disperată de pocăință colectivă înaintea lui Dumnezeu, toți așteptând pe Ilie cel făgăduit din vechime care să proclame o ispășire finală a reconcilierii inimilor.

Să nu repetăm istoria răstignind din nou pe Mielul lui Dumnezeu. Să biruim acolo unde Israelul din vechime a eșuat.